

— Да! ти, може би, си правъ! но приличали ми самъ да въспѣвамъ своята добрина?

— Ти нѣма да се наименовашъ. Всѣкой въ Римъ и безъ това ще разбере за какво се касае; а отъ Римъ новинитѣ се разнасятъ по цѣлъ свѣтъ.

— И ти си увѣренъ, че въ Ахайя това ще се понрави?

— Кълнѣ се въ Полукса! — извика Петроний.

И той си отиде доволенъ, защото сега вече бѣше убѣденъ, че Неронъ, цѣлия животъ на който състоеше въ приспособление на дѣйствителния животъ къмъ литературни прѣдприятія, нѣма да исхаби тая тема, а съ това ще свърже и рѣцѣтъ на Тигелина. Обаче, това не измѣни намѣрението му да испрати Виниция изъ Римъ, щомъ здравето на Лигия позволи това. За това, като видѣ Виниция на другия день, той му каза:

— Иди съ нея въ Сицилия. — Отъ цезаря нѣма вече никаква опасностъ, но Тигелинъ е готовъ да тури въ ходъ дори отровата, ако не отъ вражда къмъ васъ, то отъ ненавистъ къмъ мене.

Виниций се усмихнѣ и каза:

— Тя бѣше на роговетѣ на дивия бикъ и Христосъ пакъ я спаси.

— Тѣй, — съ нетърпѣние отговори Петроний, — но не Го моли да я спаси вторъ пѣтъ.... помнишъ ли какъ Еолъ е приелъ Одисея, когато той се върналъ за да го моли повторно за благоприятно направление на вѣтъра? Божествата не обичатъ да се повтарятъ.

— Когато тя оздравѣе, азъ ще я заведа у Помпония Грецина.

— И това ще е толкова повече благоразумно, че Помпония лежи болна. За това ми каза роднината на Авта — Антистий. А тукъ прѣзъ това врѣме ще се случи нѣщо такова, щото хората ще ви забравятъ, а днесъ най-щастливи сѣ ония, които сѣ забравени. Нека фортуна ви бѣде зимъ слѣнце, а лѣтъ сѣнка.

Като каза това, той остави Виниция на неговото щастие и отиде у Теоклеза да узнае за здравето на Лигия.

Но нея вече не заплашваше опасностъ. Въ подземieto при тая истощеностъ би я задушилъ лошия въздухъ и неудобството, но сега я окръжаваха такива нѣжни грижи и не само доволство, но и раскошъ. По заповѣдъ на Теоклеза захваняхъ да я изнасятъ въ градината и тамъ ти стоеше съ цѣли часове. Виниций украсяваше носилкитѣ ѝ съ анемоний и особено съ ириси, за да ѝ напомни атриума въ Авловата къща. Не единъ пѣтъ, скрити подъ сѣнкитѣ на расцвѣтяни-